

LUČ

V novembru darujte „Jezusove dneve“ za duše v vitanh.

Tabor Marijinega vrtca v Žužemberku.

28. avgusta smo imeli pri nas lep praznik za Marijin vrtec iz vse žužemberške dekanije. Zbrali smo se pred šolo in od tam z Marijinim praporom na čelu odkorakali v dolgi procesiji čez trg na desni breg Krke, kjer nas je čakala velika okrašena cerkev sv. Roka. Oba bregova reke sta odmevala, tako smo peli in vriskali.

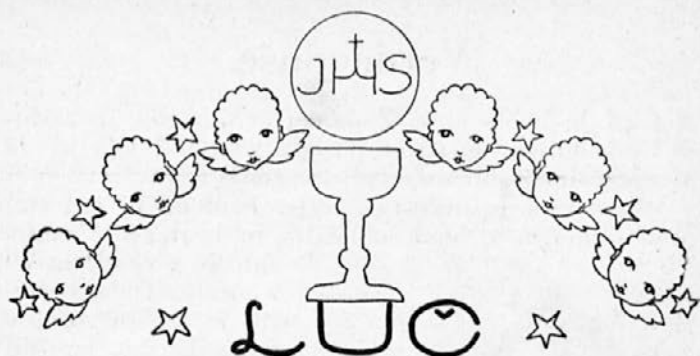
Naše dušice so se še bolj vnele za Jezusa in Marijo, ko so nam ajdovski župnik, gospod Gregor Mali, z izbranimi besedami označili naše največje sovražnike in najboljše orožje zoper nje. Pripravljeni smo na hud boj s satanom, s svetom in z nami samimi. Dokler smo pod Marijino zastavo, je zmaga naša!

Po govoru smo zapeli litanije Matere božje in še nekaj lepih pesmic. Prejeli smo še blagoslov otrok, potem pa vsi odšli iz cerkve v prijazno dolinico pri bližnjem gozdičku. Tam smo pokazali našim staršem in vzgojiteljem, kaj sami znamo povedati. Deklamacije so se vrstile druga za drugo, nastopila je vsa dekanija, dokler niso prikorakale žužemberške deklice v narodnih nošah in pod vodstvom gospodičen učiteljic prepevaje telovadile. Da je bilo vse, lepo in v redu izvršeno, je dokazovalo odobravanje in glasno ploskanje velikanske množice, ki je stala na pobočju. Sledila je pomenljiva igra »Skrb in smrt«, ki smo jo prav tako igrali na prostem. Nihče si ne more misliti, kako čudovit je bil pogled na staro Skrb, ki je bila ujela smrt v hruškove veje, kako so ji v zahajajočem soncu ob prepevanju in goslanju popotnega pevca siveli lasje, njena verna kozica je pa kljub visoki starosti, ki jo je na odrju doživela, vedno mladostno meketala. Vsi smo bili zadovoljni.

Ves trud in napor nam je naša Gospa poplačala s prekrasnim vremenom, kakršnega že dolgo prej ni bilo.

LETO IV.

NOVEMBER 1938

Štev. 3

*S cvetjem grobove krasimo,
za verne dušice molimo,
da Jezus iz vic jih otme
in vrata jim rajska odpre.*

Verne duše.

Mati je imela sina. Z delom svojih rok je zaslužila toliko, da ga je poslala v šole. Želela je, da bi njen sin postal duhovnik, mašnik.

Fant sam je imel iste želje. Tudi on bi rad stal pred oltarjem v lepih oblačilih in bral sveto mašo.

Zato je z veseljem šel v mesto. Toda v mestu je kmalu zašel v slabo družbo. Izpridil se je in namesto mašnika je postal brezverec.

Ko je njegova mati to zvedela, je od same žalosti zbolela in umrla. Njene zadnje besede na smrtni postelji so bile: »Jezus, usmili se mojega sina, da se bo zopet spreobrnil in postal mašnik!«

Jezus je uslišal to materino prošnjo in sin se je res spreobrnil. Postal je mašnik in zvečer pred svojo novo mašo je dolgo klečal na grobu svoje pokojne matere in molil: »Gospod, daj ji večni pokoj in večna luč naj ji sveti!«

Prav tako, kakor ta sin, tudi mi vsako leto klečimo na grobovih in molimo za rajne. Saj veste, Lučkarji in Lučkarice, da gremo na praznik Vseh svetnikov na pokopališče, da molimo na grobovih, ki so okrašeni z rožami in lučkami. Spominjamo se tistih, ki so že umrli in so v vicah, kjer zelo trpijo. Radi bi šli v nebesa, radi bi gledali Jezusa, Marijo in angele, pa ne smejo, ker so umrli v malih grehih. In za te grehe morajo v vicah delati hudo pokoro. »Usmilite se nas, usmilite se nas vsaj vi, prijatelji

naši, zakaj roka Gospodova nas je zadela!« Tako nam kličejo duše iz vic, da bi jim mi z molitvijo pomagali čimprej priti v nebesa.

Ali boste, moji dragi prijatelji, ostali gluhi za te prošnje? Prav gotovo ne. Saj imate tako nežna in usmiljena srčeca. Zato pa le pridno molite ves mesec november in Jezusa prosite, naj na praznik Vernih duš, ki je 2. novembra, in ves november pripelje mnogo duš k sebi v nebesa. Ne morete si misliti, kako vesele bodo tiste duše, ki bodo po vaših molitvah in prošnjah rešene trpljenja vic. Kako vam bodo hvaležne in za vas bodo v nebesih prosile, da boste srečni, zlasti da se boste mogli varovati največjega hudega, greha.

P. Tarzicij.

Morapajski zvonček.

Petrček je bil sirota, ni videl ne očeta ne matere, ki jih je bila pograbila kolera, ko je bilo njemu komaj nekaj mesecev. Odgajali so ga dobri sosedi. Njega in brata Marka je poslal neki misijonar na misijonsko postajo v Morapaju v šolo. Marko je imel osem let, a Petrček nekako pet.

V ničemer se ni razlikoval od drugih dečkov v šoli. Vsi so ga imeli radi, ker je bil poslušen in postrežljiv. Tudi jaz sem imel zelo rad svojega malega Petrčka. Lansko leto se je pripravljaj na prvo sv. obhajilo. Da ste samo mogli videti, s kakšno ljubeznijo je sprejel v svoje malo srčece božjega Prijatelja. »Za koga si danes molil, Petrček,« sem ga vprašal oni dan. Pogledal me je s svojimi malimi črnimi očmi in mi odgovoril: »Za vas vse, ki tako skrbite zame, tudi za svojega ateka in mamico, bratca in sestrico.«

Tako je rastel Petrček, ali kot ga tukaj imenujemo Pitor, v morapajski šoli. Kot drugih 50 dečkov v misijonski šoli, tako je tudi on vstajal vsak dan ob petih, očistil si zobe s pepelom po bengalskem običaju, pometel šolo, če je bila vrsta na njem, bil prvi pri sv. maši, nato pospravil v svoj lačni želodec krožnik hladnega riža, študiral kot drugi, šel se kopat v veliki ribnik, a prej si telo dobro namazal s palmovim oljem, seveda najprej eno kapljico v uho, da voda ne pride vanj, v šoli mirno sedel in se učil z drugimi bengalsko abecedo »ko, kho, go, gho« itd., čez dan večkrat skočil na obisk k Zveličarju v cerkvi pod palmami, med prostim časom lovil ribe v kanalu in jih zvečer pekel s tovariši, dvakrat na dan pospravil v svoj zmeraj lačni želodec celo goro vročega riža, zvečer razprostrl slamnato preprogo, priporočil se angelu varuhu in zaspal, da se odpočije od dnevnega dela.

Bil je kot drugih 50 dečkov na misijonski postaji, v ničemer se ni razlikoval, vendar se je nanj ozrlo ljubeznivo Zveličarjevo oko, hotel je imeti Petrčka pri sebi v nebesih.

Nekega dne je blizu Morapaja utonil nek brodar. Voda ga je počasi nosila proti morju, ki je seveda precej oddaljeno. Ker se Bengalec noče dotakniti mrliča, drugače je takoj nečist, so pustili, da ga je voda počasi nosila skozi vasi. Seveda, vsa vas se je zbrala, da vidi utopljenca. Ravno kraj Morapaja se je zapletel v korenine in obtičal pri nekem mostu. Vse telo je bilo v vodi, le obraz s široko odprtimi očmi je gledal iz kalne vode. Tisti večer je šel Petrček z ostalimi dečki, da pogledajo, če se je kaj rib ujelo na njihove trnke. Niso niti opazili, da je še mrlič v kanalu. Vsi so se vrnili, le Petrčka ni bilo. Kar naenkrat prileti brez sape, vpije in joka, in se trese po vsem telesu,

Mali Petrček (v beli obleki med misijonarjema).

in ravno pred menoj pade kot mrtev na zemljo. »Pa kaj ti je, Petrček,« ga vprašam ves prestrašen, a on začne stokati: »Pomagajte mi, vleče me, me že drži, držite me, držite me...« Nobeden si ni znal razjasniti, kaj se je zgodilo malemu revčku. Na koncu smo le prišli do tega, da je moral Petrček videti onega mrliča v kanalu, in se tako ustrašil. Počasi smo ga le potolažili. Toda od tega časa je Petrček postal padavičen, v začetku ga je bolezen prijela bolj na redko, pozneje pa skoraj vsak dan. Revček je postal silno bojazljiv, ni si upal oddaljiti od misijonske postaje, zmeraj se je držal moje sobe. Iskal sem zdravila zanj, pa ga nisem našel.

Nekega dne grem z njim do sestre Magdalene, ki tako lepo deluje v Morapaju kot doktorica, in jo zaprosim za kako zdravilo za Petrčka. Takoj je uvidela, da za revčka ni zemeljskega zdravila. »Petrčku bo pomagalo samo eno zdravilo, ako ga ozdravi Mala Cvetka, potem bo zdrav. Imela sem več takih bolnikov, nobeno zdravilo ni pomagalo, dala sem jim relikvijo svete Terezije, nosili so jo, molili k Mali Cvetki in ... ozdraveli so. Proti tej bolezni nimamo

človeškega zdravila v Morapaju.« Dala mu je relikvijo Male Cvetke in mu rekla, naj se z zaupanjem zateče k njej, pa bo gotovo ozdravel. »Zmeraj nosi relikvijo na vratu, pa kadar boš čutil, da te misli padavica prijeti, moli z velikim zaupanjem k Mali Cvetki.« (Dalje.)

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Plemenita deva Ema se je poročila s prav tako plemenitim kneževičem Viljemom, ki je bil tudi slovenskega rodu. Njegov ded je bil slovenski plemič Valhun, ki mu je cesar podaril mnogo posestev. Kneginja Ema je neprestano prosila Boga, naj ji da bogoljubnih otrok. Silno stara povest o tej njeni molitvi takole pripoveduje: Sveta žena je šla v ta namen na božjo pot k Mariji v Podgorje v Rožni dolini na Koroškem. Na daljno pot je šla bosa in peš in oblekla je preprosto oblačilo. Le nekaj kruha je vzela na pot. Ko je hodila po sončnem gozdu, se je krepčala z jagodami in pila čisto studenčnico. Toda ko je prišla na prašno cesto, je sonce že hudo pripekalo. Le s težavo je plemenita kneginja nadaljevala pot. Vsa bolna in do smrti utrujena je prišla v Podgorje. Zagledala

Sv. Ema.

je cerkvico, toda stala je visoko gori na skalnatem vrhu. Kako naj pride k njej, če pa so ji pošle vse moči? Obenem začuti v svojem srcu nepopisno hrepe-

nenje, da bi gledala mili obraz čudodelne Marijine podobe v cerkvi, da bi ji priporočila svoje otroke, ki jih ji bo Bog dal. Tedaj sveta žena od utrujenosti zaspi in ima čudovite sanje: sami božji angeli so stopili na zemljo. Prijeli so z rokami cerkvico in jo z Marijo vred prenesli v dolino. Sedaj se zbudi. Toda glej čudo! Vsa utrujenost je sv. Ema prešla in nebeška radost ji je prešinila dušo. Pa še več: tudi sladke sanje so postale resnica. Kneginja Ema res kleči v cerkvi in zre v prelepi Marijin obraz. Toda ali ni čisto jasno videla, da se ji je čudežna podoba Marijina nad vse prijazno nasmehnila? Tedaj je srečna mati spoznala, da ji bo Marija izprosila dobrih otrok.

Ko sv. Ema v cerkvi moli, zabuči zunaj peklenški vihar. Cerkvena okenca šklepetajo, streha se maje. Zdi se, da se bo cerkva vsak hip podrla. Od kod neki grozni trušč? Hudobni duh je spoznal, da bodo romarji še lažje obiskavali Marijino cerkvico, ker stoji sedaj v ravnini. Marija bo rešila odslej še več duš iz njegove oblasti. Pa tudi to je vedel hudi duh, kako velika svetnica je kneginja Ema. Zato je sklenil uničiti cerkvico in pobožno kneginjo, ki v cerkvi moli. Zagrabil je skale in jih začel valiti v dolino, da bi cerkvico razbil. — Tedaj sv. Devica stopi z oltarja in vzame križ v roke in se vstopi pred cerkvico.

Angela preneseta cerkev s hriba
v dolino.

Oltarni križ drži proti satanu. Vsi pa vemo, da hudi duh ne more gledati križa. Zato se je obrnil v stran in ni več videl, kam letijo skale. Te pa so se grmadile desno in levo ob cerkvi in niso storile nikake škode. Tako je moral utrujen odnehati.

Srečna mati Ema pa se je vrnila domov v zavesti, da je bila uslišana in da ji bo Bog dal pobožne otroke.

Korajža velja.

(Dalje.)

Čez nekaj minut je Božo stekel v vežo. Stikal je naokoli, dokler ni zagledal dedovega jahalnega korobača, ki je ležal na mizi. Vzel ga je v roke in urni prsti so mu kmalu napravili celo vrsto vozlov, ne da bi sploh mislil, kaj dela. Prav tedaj, ko je delo opravil, so pred vrata pripeljali konja in stotnik je z gospo stopil v vežo.

Gospod si je del klobuk na glavo in se ozrl po korobaču.

»No, to je pa že od sile,« je rekel, ko je videl, da ima ta polno vozlov. »Božo, ali si tudi to ti naredil?«

Božo je komaj slišno izdahnil: »Da.«

»Ali ti nisem pravkar rekel, da ne smeš delati vozle?«

»Da, dedek, pa sem pozabil.«

»Kaj? V eni minuti pozabil?«

»Res, dedek, pozabil sem. Saj vse pozabim,« pravi Božo ves obupan.

»Moraš se naučiti, da boš na vse mislil! Če ti ded kaj reče, moraš ubogati! Ali ne veš, da je vojakova največja čednost pokorščina?«

»Saj nisem hotel biti nepokoren, samo pozabil sem. Moj Bog, kaj pa naj storim, da bom na vse mislil? Vse jutro sem delal vozle, da bi se navadil nepozabljati, zdaj naj pa spet na to mislim, da nobenega vozla več ne naredim! Oh, kaj pa naj storim?«

»No, no, fantek moj,« je rekla babica ljubeznivo, »le kar glasno si ponavlja: Vozle ne smeš delati. Če si boš tako govoril, si boš nazadnje le zapomnil.«

»Vozle ne smeš delati, vozle ne smeš delati,« je začel drdrati Božo in stopil za stotnikom pred vrata, ker je rad gledal, kako seda na konja in dirja. Ves čas pa si je ponavljal »vozle ne smeš delati«, še ko je dedu poljubil roko in mu je ta pomahal v slovo.

Nato je pohajkoval po vrtu in kmalu iztaknil vrtnarja Luka, ki je grabil listje in ga nosil na samokolnico. Božo mu je pomagal, kar mu je Luka dovolil, čeprav ga je fant pri delu bolj oviral ko podpiral. Pa tudi zdaj je Božo ponavljal svoj »vozle ne smeš delati«.

Luka pogleda naokoli, komu neki bi te besede veljale. Ker pa ni bilo nikogar drugega na vrtu, je mislil, da Božo pač njemu tako govori. Zato mu pravi: »Božo, zdaj je že prepozno, kar mi govoriš. Vozel sem že naredil.«

»Kaj? Vozel si naredil? Kje pa?«

»V cerkvi.«

»Kako? V cerkvi? No, tega pa še jaz ne delam. Ali si ga res naredil? Pa kaj si skupaj zvezal?«

»No, sebe sem zvezal,« se mu smeje Luka. »Da, da, to sem naredil.«

»Takooo? Na kaj pa si se privezal? Na steber? Potem je pa kdo prišel in te odvozlat, drugače bi zdaj ne bil tukaj.«

Luka bi se bil najrajši glasno zakrohotal: »Nisem se privezal na steber, ampak na neko žensko.«

Božo ostrmi: »Kje pa je potem ona? Gotovo si vozal spet razvezal.«

»Ne, ne,« se je Luka od smeha kar zvijal. »Vozla nisem razvezal in ga tudi nočem.« Smeh ga je tako lomil, da bi se skoraj po tleh valjal.

Boža je začelo skrbeti. »Luka, ali ti je slabo? Naj skočim po zdravnika?«

»Oh ne, počil bom od smeha, ker vsako stvar tako dobesedno vzameš! Zavozlamo se, pravimo takrat, če se poročimo.«

»Kaj? Poročil si se? Res? Pa mi nisi nič povedal! In tako rad bi bil na tvoji svatbi!«

»Ah, Božo, mi smo revni ljudje, zato smo naredili vse preprosto in brez svatov. Če bi nas bilo več, bi gotovo kaj narobe naredil, rekel bi 'ne' takrat, ko je treba reči 'da'. Smo pač revni.«

3. Opica, ki dosti zna.

»Kateri od mojih malčkov bi hotel z menoj v mesto?« je pri zajtrku vprašala gospa stotnikova.

»Jaz, jaz! O babica, kako bo lepo!«

»No, prav. Po zajtrku stecita gor, da vaju Metka preobleče, in še njo povabita!«

Vriskaje od veselja sta se Božo in Dorica pripravila na pot. Bilo je res lepo. Krasno jutro, žitna polja, travniki, vasice, urna kočija, ti pa se lepo voziš — sama radost!

Božo je bil ta dan že drugič v mestu. Prvič si je ogledal mesto pred tremi tedni, ko sta z gospodom stotnikom tja prijezdila. Lepo je bilo tedaj. Deček je sedel na belem iskrem konjiču, gospod stotnik pa na visokem vrancu. Vse je šlo po sreči, le pri povratku se je belček splašil in vrgel dečka na tla. Fantiču se sicer ni nič hudega zgodilo, a njegove ježe je bilo enkrat za vselej konec. Gospod Ostrovhar je belca prodal.

Danes pa se je pripeljal s kočijo.

V mestu so dolgo stali pred izložbo z igračami. Tedaj pa se je zgodilo nekaj čudovitega. Prišel je na trg mož z opico, živo opico! Za njim pa so se podili otroci. Gospa je Metki dovolila, da si z otroki opico ogleda, sama pa je šla po trgovinah nakupovat.

Mož je postavil na trgu mizico, nanjo pa opico. Kakšno lepo opico! Imela je rdečo suknjico, čez njo pa zelen površnik z našivi, na glavi pa rdeč klobuk s peresom.

Najprej se je na vse strani priklonila, potem pa pokazala, kaj vse zna. Božo in Dorica sta bila od veselja vsa iz sebe. In ves trg je bil poln gledalcev, zlasti otrok. Saj opice nisi mogel vsak dan videti. In še tako spretni! Mož ji je najprej dal boben in opica je bobnala tako lepo in v taktu, kakor da bi poznala note. Nato je dobila kraguljčke in se spet mojstrsko odrezala. Otroci so bili v

»Deček je sedel na belem iskrem konjiču.«

devetih nebesih. Končno še gosli in Šaka je igrala nanje, da je bilo veselje. Zdaj pa še višek vsega: mož ji je dal puškico, Šaka jo je nabasala in ustrelila. Otroci so ji ploskali, Šaka pa se je odkrila in se na vse strani globoko poklonila.

Božo je bil tako navdušen, da je vso pot proti domu govoril o Šaki in sta doma z Dorico takoj vso njeno igro ponovila. Dorica je bila mož, Božo pa opica. Vzela sta

Metkino škatlo za klobuk in opica Božo je po nji tako vneto bobnal, da se je pokrov udril in padel na klobuk.

»O Božo, kaj bo pa Metka rekla!« se je prestrašila Dorica. »To je njen najboljši zakmašni klobuk z rumenimi rožami, črnimi čipkami in rdečimi jagodami.«

»Sama je kriva! Zakaj pa ima tako slabo škatlo, počíže, če jo pogledaš! Klobuk je pa res krasota. Rad bi videl, kako se mi poda.«

Takoj potegne »krasoto« iz škatle, si jo posadi na glavo in stopi pred zrcalo. O, kako smešno! Rdeči obrazek, nad njim pa veliki klobuk z rumenimi rožami! Oba sta se začela na vse grlo smejati — prav tedaj pa stopi v sobo Metka. Najprej je bila kakor nema, samo z rokama se je prijela za glavo, ko je videla, kako otroka ravnata z njeno lastnino, ki je bila njena sreča in ponos. Nato pa je planilo iz nje: »To je pa že preveč! Samo da pete odtegnem, že se krota spravi nad moj najboljši klobuk! Če to ni nesramno, potem pa res več ne vem, kaj naj bo!«

Mali zločinec je bil tako v zadregi, da je pozabil lepi klobuk sneti in je bil res kar se da smešen. Metko je imelo, da bi se zasmejala, in to je navihaneč takoj opazil. Vzel je klobuk v roke in si ga ogledal. »Res je lep, Metka. Morala pa bi ga spravljati v boljšo škatlo. Ta je za na smeti!« In že brcne škatlo v kot. (Dalje.)

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Ali veste, kdo je bil ta angelček? Ali je bil res misijonar? Ne! Bil je Balončkov angel varuh, ki je sicer nevidno spremljal fantiča skozi življenje, tu na oblaku pa se mu je prikazal v podobi ljubkega otroka s perutmi. Balonček seveda ni vedel, da govori s svojim angelom varuhom, ko je venomer ponavljal: »Ves svet bom spreobrní. Na zemlji to ni bilo mogoče, z oblakov bo pa to zelo lahko šlo.«

Angelček se je nasmehnil in dejal: »Poskusi! Ozri se dol na zemljo!«

Deček se je ozrl navzdol, pa je prebledel od groze. Jój, kje nizko doli je svet! Kako naj ga doseže s svojim šibkim glasom? Saj nikogar ne vidi.

Angelček mu je posodil daljnogled. Balonček je strmel skozi dolgo cev in si ogledoval zemljo. Poskušal je govoriti grešnemu svetu svarilno besedo, pa njegov glasek je odnesel veter, tako da je slišal komaj samega sebe.

»Nič ne bo z mojim misijonom tu na oblakih. Vrniti se bo treba na zemljo.«

Angelček se mu je muzal, oblak pa se je spustil v nižave.

Balonček se je prijazno poslovil od ljubljenečega angelčka in je zdrkníl z mehkega oblaka na skalnata tla.

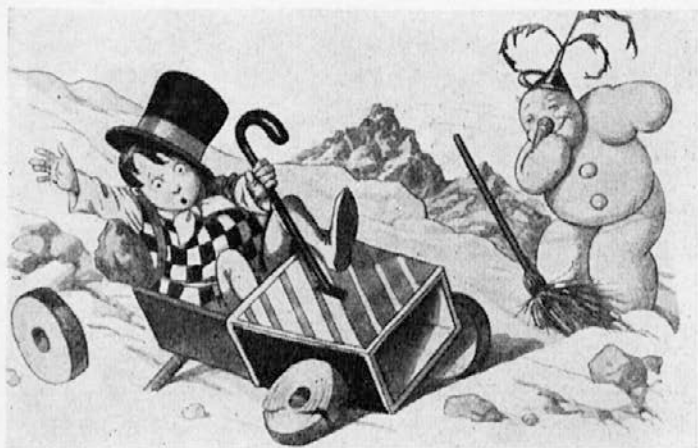

»Balonček je strmel skozi dolgo cev...«

Zdaj pa le hitro v dolino, kjer prebivajo zakrknjeni grešniki, da jih spreobrne. Pritisnil je za kljukasti volan in avtomobilček je zdrvel po skalnatem parobku, da je Balončka kar dušilo. In kaj je to? Balončka je pričelo zebsti. Ročice so mu otrpnile in v ušesa ga je neprijetno rezalo. Zašel je v sneženo kotanjo. Voziček mu je ob ledenih kepah neprijetno odskakoval — naenkrat — o

»Zdrknil je z mehkega oblaka na skalnata tla.«

Limuzina gre v franže.

groza! — je sunkoma obstal in se nagnil. Ubogi Balonček je sedel na razvalinah svoje krasne limuzine. Edina priča njegove nesreče pa je bil sneženi mož, ki se je kar lomil od škodoželjnega smeha.

(Dalje.)

Sv. Katarina.

(25. novembra.)

Sv. Katarina je bila zelo lepa, pametna in bogata Skraljeva hči na otoku Cipru. Sin grškega cesarja jo je hotel imeti za ženo, Katarina pa mu je odgovorila: »Ker sem najlepša žena daleč naokoli, zato mora biti moj mož prav tako plemenit, moder, lep in bogat, kot jaz.«

Katarinina mati je bila zaradi tega zelo potrta. Šla je s hčerjo k nekemu puščavniku po nasvet. Puščavnik je dejal Katarini: »Poznam enega, ki ti bo všeč. Bolj plemenit je kot ti. Je edini kraljevi sin. Lep je pa tako, da ga občudujeta sonce in mesec. Njegovo je vse, kar je v nebesih in na zemlji, tako je bogat. Tudi moder je, zakaj ves svet je ustvaril po svoji modrosti.« Katarina vsa vesela vzklikne »Tega bi rada.«

Puščavnik ji pokaže sliko Marije z Jezusom v naročju ter ji reče: »Služi tej Materi in jo kliči med molitvijo in postom, če se hočeš poročiti z njenim sinom.«

Katarina je storila tako, kot ji je nasvetoval puščavnik. Nekega večera se ji prikaže Marija z Detetom Jezusom. Toda Jezus se je obrnil od nje, ker je imela umazano dušo. Katarina je podvojila svoje molitve. Tedaj se ji prikaže Marija sama in ji naroči, naj se da krstiti, če hoče videti Jezusa. Katarina je storila z veseljem, kar je zahtevala od nje nebeška Gospa. Dala se je krstiti. Tedaj se ji Marija zopet prikaže z Jezuškom v naročju. Jezus jo pogleda tako ljubo, da je bila deklica vsa blažena. Njegov obraz se je svetil kot sonce. Sklonil se je h Katarini in ji nataknil na roko zlat prstan in se z njo zaročil. Ko se je Katarina zbudila, je našla prstan zares na roki. Spoznala je, da je vse resnica, kar je gledala v sanjah.

Služila je od tedaj svojemu Gospodu in mu je bila zvesta vse življenje.

P. Klavdij.

Pošta malega Jezusa

Prijateljčki! Prejel sem cele skladovnice vaših pisem, v katerih mi razlagate naslovno stran »Luči«. Natančno sem vse preštudiral in odbral sem zelo dobre spise od manj dobrih. Tisti, ki so mi poslali zelo dobre razlage, so prišli v poštev pri žrebanju. Bili so sledeči: škufca Cveta, Božičnik Sonja, Komidar Marjeta, Šulek Terezija, Jakop Ivan, Kovač Monika, Šešerko Anica, Foršek Marijan, Petrič Stan-ko, Por Pavel, Matičič Marko, Gostiša Štefanija, Gregurka Nada in Umek Ivana.

Izžrebana sta bila Jakop Ivan, učenec IV. razreda v Grižah pri Celju, in Komidar Marjeta, učenka VI. razreda v Starem trgu. Vsak dobi krasen kipec malega Jezusa.

Njuni pismi priobčujemo danes.

Urednik.

OPIS NASLOVNE SLIKE

Deček, ki tako kaže z roko, hoče vprašati Jezusa, kam in po kateri poti naj se poda mladina. Jezus pa mu odgovori, da le po poti sv. vere, katere znak je njegova lučka, ki jo drži v levici. Bela lilija pa naj vodi mladino po poti nedolžnosti in jo pripelje do zmage, katere znamenje je

palмова vejica v Jezusovi desnici. Dve ptičici, ki letita nad dečki, pa spominjata na izrek sv. škofa Slomška, da sta dve vodnici: materin jezik bodi vam ključ, sv. vera pa luč do prave zveličavne omike. Cerkvica na hribu pa kaže, da nas bo življenje po teh vzorih pripeljalo v nebeški grad Jeruzalem.

Ivan Jakop,
učenec IV. razreda v Grižah pri Celju.

NASLOVNA STRAN »LUČI«

Lepo sliko na naslovni strani smo gotovo vsi Lučkarji in Lučkarice z veseljem in zadovoljstvom pozdravili. Slika predstavlja Jezuščka s skupino otrok. Po strmi cesti so prišli iz cerkve na cvetočo livado veseli fantki, ki kar tečejo za svojim vodnikom Jezuščkom. Le-tá jim mirno in potrpežljivo razsvetljuje pot — življenjsko pot. Eden od njih se posebno odlikuje v korajži in se zdi — kakor posnemam iz slike — da nagovarja Jezuščka, naj se gre z njimi igrat. Jezušček pa ohrani resen obraz, le luč drži točno pred njimi kot v opomin, naj tudi v poznejšem življenju sledijo njegovi luči, ki je luč vere. V roki drži Jezus tudi palmovo vejico, kar pomeni mir; zakaj Jezus je prinesel našim srcem nele luč vere, temveč tudi mir božji. Njegov resen in miren obraz govori, naj vedno ohranimo v duši luč žive vere in palmo miru. Mir pa vlada le v tisti duši, ki je brez greha, vsaj brez smrtnega greha. Pred Jezusom raste lepa bela lilija, ki pomeni nedolžnost. Njegova pot vodi do te lilije. Pazimo, da si bomo gotovo vsi ohranili našo krstno nedolžnost s tem, da mu bomo sledili na njegovi svetli poti. Deklica gleda mirno ta prizor z rožo v sklenjenih rokah. Deklice smo že po naravi bolj mirne kot fantki in bolj pridno prinašamo rože Jezusu na njegov oltar. Jezušček je najbolj vesel naših rož lepega, krepostnega krščanskega življenja. Tudi ptičice se vesele in hite za lučjo, ker ljubijo božje sonce in svetlobo, zato prepevajo svojemu Stvarniku čast in slavo nam v spodbudo, kako naj pobožno opravljamo svoje molitve. Dal Bog in naš vodnik Jezušček, da bi res vsi tako živeli, kot je povedano v tej pristrčni in lepi naslovni sliki.

Marjeta Komidar,
učenka VI. razr. ljudske šole v Starem trgu.

Strašna novica iz Ponikev.

Danes vam bom opisal, kako strašen je bil poskusni plinski napad z zrakoplovi na mojo rojstno vas. Doma sem namreč v Ponikvah, tam, kjer imamo zavod Male sv. Terezije in so v njem častite sestre, ki stalno strežejo bolnim v zavodu. Zraven zavoda so zgradili letos zelo lepo kapelo, ki bo posvečena »Mariji zdravja«.

Neko poletno nedeljo je pribrel nad vas šest aeroplanov, ki so metali plinske in vžigalne bombe. Na travniku

blizu vasi so bile narejene iz desk majhne hišice, natlačene z dračjem. Naenkrat so te hišice zagorele. Gasilci so pričeli trobiti in bilo je plat zvona. Ljudje so se vsi preplašeni poskrivali. Iz šestih motornih brizgaln so se vsipali dolgi in močni curki vode na pogorišče. Mi otroci smo pa bežali, kot bi bili zastrupljeni s strupenimi plini. Že poprej so nas naučili, kako se moramo obnašati v primeru plinskega letalskega napada. Pa tudi odrasli so imeli več nedelj prej vaje, posebno gasilci. Nekateri so imeli na obrazu plinske maske in so hodili reševat, zlasti samarijani in samarijanke z g. zdravnikom dr. Herfortom. Ti samarijani so plemeniti in dobri ljudje, ki pomagajo sočloveku, kot je učil naš ljubi Jezus. Saj vsi poznate zgodbo o usmiljenem Samarijanu.

Kaka groza nas je obhajala, ko smo slišali prasketanje in šviganje ognjenih zubljev, ropotanje aeroplanov in pokanje bomb. Bog nas varuj vojske, te strašne nesreče! Že samo pri vajah smo bili vsi prestrašeni, kaj bi bilo šele takrat, ko bi izbruhnila prava vojska. Lučkarji in Lučkari-ce, molimo za mir! Vojska je nekaj strašnega.

Kmalu so aeroplani zapustili našo vas in ko je bil požar ugašen, so se ljudje razkropili na vse strani.

Jože Škulj,

učenec I. razr. v. lj. šole v Dobropoljah.

Naši rajni prijateljčki

† Gašperlin Angelca je umrla na Vidov dan, 28. junija. Bila je učenka 2. razreda osnovne šole v Olševku. Deset pomladi je preživela tu na zemlji, enajsto bo praznovala pri Jezusu in Mariji, katere zvest otrok je bila v njenem vrtcu. Z največjim veseljem je vedno pričakovala »Luči«, ki je bila nanjo naročena. Zapustila je dobro mamico, očeta in dva bratca. Kako je bila vesela, ko je še pred smrtjo dobila spričevalo s samimi lepimi redi. Veselila se je že tretjega razreda, a Jezus je prišel ponjo. V deviško belino odeta je ležala na mrtvaškem odru. Vsa je bila posuta z nageljni in cvetkami. Žalostno so peli zvonovi, ko so jo mladi fantje nesli v Senčur. Tovarišice so jo v belih oblekah spremile na njeni zadnji poti. — Draga Angelca, počivaj v miru in prosi za nas, da se enkrat snidemo pri Bogu v nebesih, kjer se nikdar več ne bomo ločili.

Gašperlin Marija,

učenka višje narodne šole v Olševku.

† Angela Urbanec. Ko smo se 21. maja vračali iz šole, je šla naša součenka Angela čez podrto brv naraslega potoka. Ko je prišla na sredo brvi, je omahnila in padla v

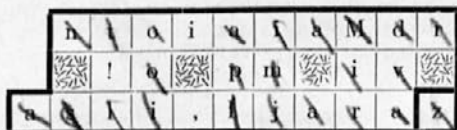
vodo. Klicala je na pomoč, a nihče je ni mogel rešiti. Tako smo se ustrašili, ko je izginila pod vodo. Vse knjige, zvezki in »Luč«, ki jo je tako rada čitala, so utonili z njo. V zadnji šolski nalogi se je poslavljala od majnika: »Zdaj so pa minile šmarnice in majnik.« Gospodična jo je še vprašala, če je zanjo že minil majnik. Kdo bi si mislil, da je njena slutnja postala resnica. Šele čez 14 dni so jo našli tako izpremenjeno, da je skoraj ne bi spoznali. Naj počiva v miru in prosi za žalostne starše, sestre in tudi za nas.

Ivanka Staré,

učenka IV. razreda v Bohinjski Srednji vasi.

Uganke

1. Črke. (Rant Joža.)

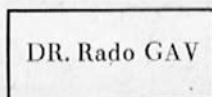

2. Križ. (I. Melik.)

Kdo je ta vojak?

3. Posetnica.
(I. Melik.)

Kje je doma
ta mož?

4. Številke.
(Rant Joža.)

10	25	5	15	!
8	23	10	6	10
10	16	18	12	4
2	22	8	13	22

Kdor bo vse štiri uganke pravilno rešil in bo poslal rešitev po dopisnici na uredništvo »Luči« do 6. novembra, bo našel svoje ime natisnjeno v prihodnji številki. Štirje izžrebani bodo pa dobili krasno nagrado.

„Jezusovi dnevi“ za november

[illegible]

Rešite me!

Rešite me!

Lučkarji in Lučkarice, če imate le še za majčkeno bolhico ljubezni do mene, v svojem srcu, lepo prosim, pomagajte mi in me rešite! Poslušajte me, da vam povem, kaj se mi je pripetilo. Nič hudega sluteč sem šel prejšnji teden na upravo »Luči«, ko plane predme gospodična, ki ima v tisti sobi najvišjo oblast, pa mi pomoli pod nos kar obe pesti in zavpije: »Vaši Lučkarji niso vredni počenega groša. Niti 32.000 naročnikov ne spravijo skupaj, kaj šele 35.000, o katerih ste sanjali. Srami vas bodi! Če ne bo prihodnji mesec bolje, boste čutili obe moji pesti na nosu!« — Tako je torej z mano. Smrt mi je pred nosom. Edino vi, moji zlati fantki in moje srebrne deklice, edino vi me morete rešiti. Vsak izmed vas naj dobi vsaj enega novega naročnika. Prve in druge številke imamo še dovolj v zalogi. Celoletna naročnina je komaj 5 din.

Lepo vas prosim, usmilite se me!

Rešite me! Rešite me!

Urednik.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.